

Антоніна Спірідончева

збірка оповідань

Малолітка

Духмяно. Солодкий запах обіймає мене, насичує мої думки, від цього моя посмішка стає солодкою і сама я стаю солодкою. Я іду по тротуару, вкритому яскравим і повним нового життя листям, а за мною тягнеться довгий шлейф солодоців і осені... Насправді осінь так не пахне, її запах терпкий, а посмішка прощальна. Втім сьогодні осінь – це я, а я духмяна, солодка та приваблива і зовсім не думаю про прощання. Я залишатимусь, поки ці троє з восьмого класу не пізнають смак свого осіннього кохання.

На гілці стирчить самотній листок, випроставши свої крилаті краї, він виглядає щасливим. Одягнений у позолочені барви з дорожочинними рубіновими краплями. Він відчуває близькість свободи – від черстої гілки, яка тримала його все життя при собі, все його життя, не відпускаючи... от-от розірветься їх давній зв'язок і він полетить не прощаючись... Осінні листя переповнене цим щасливим передчуттям волі, воно знаходить найяскравіше

вбрання і найпривабливіші прикраси у своєму гардеробі, щоб у них полетіти в нове вільне життя. Коли гілка перестає годувати, а її соки гіркнуть – прагнення свободи особливо загострюється, прагнення самостійного польоту, смиренний хлорофіл перетравлюється і виводиться, а в жилках лишається червоний і жовтогарячий драйв. Тоді листки почуваються солодкими, сміливими і щасливими.

*...В жилках ще стигне цей сік зі зневірою –
Залишок тринку... А нитку розірвано...
Легко у безвість зриватись замріяним,
Щоби безстрашно летіти над прірвами...*

По газону гуляють двійко дівчат – Іра і Віка. Годину тому вони з'ясували, що люблять одного хлопця з їхнього класу – Максима. Випадково з'ясували, розповідаючи одна одній спочатку про свої ідеали і вподобання, а потім про найкращі риси своїх обранців, а після того зрозуміли, що говорять про одного і того ж. Стільки часу дружили, а про своє кохання ніколи не розмовляли, тримали почуття в таємниці. Тепер усе вплигло і злилось у спільну ріку кохання. Спочатку на цей чудернацький збіг вони відреагували радісно, як на ще одне, що їх об'єднує, вибухнули емоціями, сміхом і обіймами. Пішли в парк, щоб поспілкуватись відверто про спільне кохання, поділитись своїми почуттями до хлопця і до себе, і одна до одної, бо були певні, що здатні одна одну зрозуміти... та по дорозі в кожній радість стихла. Тепер шукають різні теми, щоб не говорити про нього. Топчуть траву, піднімають з долі кленові листки, крутять їх в пальцях. В листків паморочиться свідомість від круговерті. Небо перевертається, і те, що в ньому відбувається, схоже на виставу.

Дівчата переглядаються, тримаючи в очах безліч запитань і не знаючи на них жодної відповіді. Як із ним бути? Як його поділити? Чи залишити його спільним? Плакати б, але вони всміхаються одна одній: трохи нервово і трохи доброзичливо.

Сьогодні я – осінь, незвичайна солодка осінь. Я все бачу не так, як осінь, до якої ви звикли: і хто здатний побачити мене – сам потрапить у мій солодкий шлейф.

По сонному асфальту пробігли коні. Паркова доріжка стрепенулася від несподіванки, зашурхотіли хвилі опалого листя. Деякі листки-сміливці спробували полетіти за кінями, проте швидко піднявшись, на розгорнутих крилах спустились на свій пробуджений сірий асфальт. Ті коні промчали, мов привиди. Їх блискучі боки полоскав вітер, чорні гриви на льоту забавлялись із сонцем, копита відстукували ритм якоїсь пісні. А потім вони зникли у хмарах.

*...Напевно, ця осінь безглуздо гуляє між хмарами.
Чи ріжеться з вітром у карти чи ставить на коней...
А люди закохано хочуть розбитися парами,
П'яні любов'ю і з відчаєм цілити в скроні...*

Той хлопець високий і худий, у нього темне пряме волосся і темні очі, бліда шкіра, сухі губи. Для друзів він – Макс. Він швидше всіх бігає стометрівку, найдалі метася м'яч, грає в баскетбол зі старшокласниками. Він самостійний і виглядає самітником, добре вихований, скромний, відповідальний. Його люблять вчителі, трохи завищуючи оцінки. Насправді він заслуговує тих оцінок... дуже захоплюється природничими науками, часом після уроків залишається у лабораторії... Він носить один і той самий светр, старі кросівки, ігнорує шкільну форму... Він класний! У нього всі потайки закохуються. А на спортивних змаганнях без жодного сорому всі дівчата «ставлять» на нього – вдають спортивний інтерес.

Цього вечора Макс лишився на спортивному майданчику школи з хлопцями грати у баскетбол.

Він біг із м'ячем, відбиваючи його від асфальту, не бачив перед собою нічого, крім м'яча і корзини. Він не звик під час гри думати ще про щось, крім гри. Але цього разу в голову нав'язливо лізли думки про синтез почуттів. Почуття – категорія недостатньо вивчена, майже не класифікована для потреб синтезу кохання. Якщо змішувати почуття двох невивчених людей – реакцію складно передбачити. Багато залежить від реагентів. Почуття одного випарується, а почуття другого – випаде в осад. От і вся романтика... Якщо змішувати – то речовини, які між собою не реагують, залишаючись в своєму первісному стані, їх після змішування можна безболісно розділити...

Ці думки заважали йому грати. В полі зору миготіли руки і ноги інших хлопців. Хтось відбив у нього м'яч. А за якусь мить з'ясувалось, що м'яч зник з ігрового поля. Хлопці безпорадно озирались. Макс тривожно дивився то на землю, то на небо – і нічого не розумів...

Адже сьогодні осінь – це я. Я підійшла до майданчика і стала навпроти Макса. Він дивився на мене, зіщулившись. Його лице за мить залилося рожевим сонцем, в зіницях грали зайчики, засяяла мрійлива посмішка. Між нами пролетіла зграя голубів. Вони пролопотіли крилами і сіли неподалік майданчика грітись в останніх осінніх променях. Макс виглядав щасливим і готовим зробити крок у невідомість.

*...М'яч нагрівається, м'яч вилітає із гри...
Він трохи здутий, ногами зачовганий, лисий...
Зроблять сапфір з нього руки небесних майстрів,
Вернуть... І гра набуває інакшого смислу...*

Іра і Віка взяли за руки. Збуджено потираючи одна однієї пальці, вони покрокували в сторону свого будинку. Розмовляти не хотілось, ішли мовчки, осяяні щасливими недолугими посмішками, в яких блимали мегабайти невимовлених думок та емоцій. Вітер грався їхнім руським волоссям, налітаючи на дівчат ззаду. Іра – повненька дівчина з довгим прямим волоссям, її хода м'яка, в очах – тепло і затишно. Віка – струнка, мініатюрна. Її бріджі стискають і без того дуже худі ноги. Вона ступає, вдаючи в асфальт важкими підборами. У неї зачіска каре, в сірих очах грають іскорки, тонкі вишневі губи роз-

тягнулися у посмішку. Дівчата світилися радістю, яку жодна з них не змогла б пояснити. Можливо, кожна з них відчувала, що дружба перемагає кохання... поки це кохання для них недосяжне...

Я – осінь, сонячна і квітчаста. Я якраз порядкувала на клумбах у парку: розпушувала пелюстки хризантем, розвертала до паркових доріжок голівки низькорослих жоржин. Осінні квіти найсоковитіші. Та найбільше я люблю поратись на клумбах із декоративними соняхами, гравілатом та амарантами: в цих клумбах мені завжди сонячно і солодко.

Іра повернула до мене голову і на мить застигла від здивування. Потім смикнула за лікоть подругу. Віка теж обернулася, її погляд з іскорками ковзнув по клумбі, з вуст злетіло «Симпатично!» і вона смикнула Іру, щоб відірвати її від споглядання залитої сонцем клумби, від м'яких хвиль, у яких качаються жовті голівки соняхів, оранжеві переливи гравілату і подекуди, немов скелі з-під блискучої води, вистромлюються рубінові свічки амарантів. Іра усе ще не могла відірвати погляду. Вона позадувала услід за подругою, потім розвернулася і обидві вони пішли до свого будинку. Я подивилась їм услід, і Іра озирнулася. Вона так крутнула головою, що волосся розлетілося в усі боки і дівчина якусь мить була схожа на квітку, осінню квітку, залиту блискучим промінням сонця.

Вони зайшли у під'їзд і сіли в ліфт. Спочатку на своєму поверсі зійшла Іра, а потім і Віка, яка жила кількома поверхами вище. Віка відкрила двері свого житла і, скинувши з тендітних ніг важкі черевики, бухнула сумку з підручниками на підлогу в прихожій. Пройшла у свою кімнату, увімкнула комп'ютер, «Вконтакте», і попрямувала на кухню, аби зробити собі бутерброд.

Повернувшись до монітора, Віка побачила, що Іра теж уже он-лайн.

Віка завантажила на стіну подруги картинку з білими ромашками, в яких лежав, розкинувши ноги і підклавши долоні під голову, хлопець модельної зовнішності з американською білозубою посмішкою. Його тіло було прикрашене гарними м'язами, із одягу – тільки шорти. Ромашки були в кольорі, тоді як хлопець – чорно-білий і до ромашок прифотошоплений якимсь дизайнером-аматором. Віка дописала свій коментар:

- Наша мрія... ;)
 - Спортивний... люблю таких :))) – за хвилину відкоментувалась Іра.
 - І не дуже накачаний, якраз такий, як треба :) – не затрималась із коментаром Віка.
 - Люблю, коли хлопці тримають себе у спортивній формі, але не дуже захоплюються... не накачують собі великих м'язів...
 - А я люблю, коли хлопець грає у спортивні ігри, а не стирчить цілими днями у тренажерному залі... Тоді його тіло саме таке, як треба... І мізки такі, як треба, у гарній формі.
 - У цього з фотки тіло майже таке як треба, але трохи перекачане :)))
 - :))) Так. Напевно, він був найкращим на фізрі, коли в школі вчився.
- А потім йому виявилось замало і він докачався... :)))
- Може, його дівчата не любили? Тому і докачався ;)))
 - Ні. Він забагато сидів у хімічній лабораторії після уроків, а тому не

знав, що хтось його любить. Через те він думав, що його не люблять – і докачався... :))))

- Він мені когось нагадує)))
- Мені теж))) Когось із наших знайомих)))
- Наш знайомий симпатичніший, не такий накачаний, як цей... І з мізками в нашого все гут, вони у гарній хімічній формі.
- Наш красивіший і мізки тримає в тонусі, а цей на ляльку схожий. На Кена від Барбі))
- Я теж про Кена подумала... Добре, що він не чує, про що ми говоримо... Уявляю, що б він про нас подумав)))))
- Ми не дізнаємось, про що він думає... Його думки – це велика таємниця)))))
- Це гігантська таємниця, про яку ми не дізнаємось.
- Він думає, що це гігантська таємниця...
- Ні. Він думає, що гігантську таємницю він ховає в шортах...
- Він хоче, щоб ми так думали... :))) Що в нього в шортах щось гігантське... :))))
- Цікаво, він його теж підкачує?
- Навряд)) Якщо сильно накачати, то воно йому заважатиме бігати стометрівку)))))
- І метати м'яч... :))))
- Цікаво, якщо сісти йому на коліна, його гігантську таємницю буде відчутно????

Далі дівчата перемигувались тільки їм зрозумілими смайлами. Потім не-приховано почали теревенити про уявних хлопців і їх уявні якості. Не думаючи, що хтось із їх друзів може це читати у своїй френд-стрічці.

*...У кого немає тепер інтересу
До пізніх побачень і раннього сексу?
В уяві – білява примхлива принцеса
Цілує коханому кубики пресу...*

Зранку Максові хтось сказав, що Іра і Віка обидві в нього закохані. Його це зацікавило і потішило. Так, йому було приємно, що хтось – одразу двоє – друг – його кохає. Приємно, але не більше. Він не думав про секс із жодною з них. І взагалі про секс ще не думав. Вважав, що рано, що пріоритетне для нього зараз – навчання, передусім, нові знання, а все решта – встигнеться... Тобто він думав про можливий секс з кимось із старших і досвідченіших дівчат – колись в майбутньому, чисто теоретично, але спеціально його не шукав. Раптом Макс упіймав себе на думці, що думає якраз про секс, це його насмішило. Адже однокласниці не цього від нього хочуть, тобто ще не цього... вони хочуть бути з ним у парі, сидіти з ним за однією партою (як вони збираються його поділити?), хочуть його уваги, його скромних обіймів... можливо, його легких цілунків... можливо, вечірніх зустрічей у парку, відвертих розмов, вза-

ємопроникнення інтересів, слів про кохання... Триматися з ним за руки і сидіти йому на коліна – це ж так зрозуміло і так однозначно! Чого ж він першим ділом подумав про секс? Тим не менше, почуття дівчат його цікавили виключно як вистава (витребеньки в інтернеті – теж частина цієї вистави, не надто приємна). Вистава, в якій він – просто глядач. Так, це тішить його самолюбство, йому цікаво, чим усе закінчиться, але не більше.

Макс вдавав, що нічого не знає. А під кінець навчального тижня про за-коханість дівчат знав уже весь клас. Весь клас сидів в інтернеті і зацікавлено вчитував френд-стрічку. Вистава мала глядацький успіх.

*...Я обійду в соціальних мережах
Зведені вами провалля і вежі,
Я обмину захисні частокони
Ваших сердець і чуттів прохолодних,
Я проберусь в профайли безликі,
Де ви сховались – у декілька кліків.
Серцем байдужим чи втомленим оком
Ви розпізнаєте осені кроки...*

Однокласники поставились до почуттів Іри та Віки зі спортивним ін-тересом. Вони не соромлячись робили ставки на дівчат – котра з них переможе у цій боротьбі кохань. Котра з них завоює Макса. Вдавали з себе вболівальни-ків, розбилися на групи підтримки, розкидалися порадами і підбурювали до сміливих дій. Байдуже, що Макса жодна із закоханих не цікавила.

Дівчат така увага до їх почуттів щонайменше дратувала.

Віка огризалась в інтернеті на всі подібні прояви уваги. Тим не менше нав'язливі підбадьорення додавали їй впевненості у собі. Врешті, вона сама повірила, що за Макса треба боротись.

Одного дня щирі друзі підштовхнули її на креатив. Мовляв, креативний хід має більше шансів на успіх, ніж звичайні розмови чи стрільняння очима... а тим більше мовчання. Віка кілька днів думала, що б креативного утнути, аби Максові сподобався не лише креативний вибрик, але й вона сама. Вона дума-ла про це багато і напружено... і нарешті зважилась. Свою акцію назвала «Це більше не секрет».

Віка купила кілька ватманів і, поділивши кожен навпіл, намалювала п'ять стінгазет, кожна з яких була позначена заголовком «Це більше не секрет». В од-ній написала про свої почуття до Макса і те, коли і як це все в неї почалось. У другій – про те, наскільки кожному з них стане краще, якщо вони будуть разом. У третій розповіла про себе: що любить, про що мріє, як бачить своє майбутнє. У четвертій – про нього: яким гарним його уявляє і чого йому бажає. На п'яту в неї не вистачило ідей, тому обмежилась одними малюнками: розбитими серця-ми, кольоровими звірятами і квіточками. Усі газети вона розвісила на поверсі, де жив Макс, в коридорі з обох сторін від дверей його квартири. Сфотографувала їх на мобільний телефон і фотки вивісила у себе «Вконтакте». Що тоді почалося!..

Справжній спалах громадянської активності серед однокласників. Її сварили і захищали, обговорювали її неповну сім'ю, підлабузництво до вчителів, списування на контрольних, невміння запам'ятовувати і переказувати елементарні розповідні тексти і чекання на підказки, коли на уроці вчитель викликає її відповідати усно, попередні невдалі вчинки, помилки і падіння, за які дівчині було соромно, про які сама Віка давно забула чи воліла б забути... проте щирі однокласники, як виявилось, нічого не забули і підіставали зі своєї пам'яті найгідкіші помилки, аби довести відстоювані ними «Вконтакте» позиції щодо того, чи морально Віка вчинила зі стінгазетами чи неморально... Наївна ідіотка!..

Насправді це було сміливо і помітно. Про це заговорили в класі. Однокласники, для яких раніше вона була звичайнісінькою серед них, тепер почали її поважати. Деякі більше не приховували своєї заздрості, що для дівчини стало корисним відкриттям. До Віки прийшла заслужена слава. Але якою ціною? Її кидало то в жар, то в холод, коли вона вичитувала френд-стрічку, пальці тремтіли, всередині усе переверталось від хвиль відчаю, образи, сорому і безсилля щось змінити. Віка плакала над клавіатурою. Боялась вмикати комп'ютер. Під кінець відчувала себе роздertoю своїми ж однокласниками: і нападниками, і захисниками... Однак, з Максом нічого не змінилось, хоча після того він їй часто посміхався, очі його, здавалось, хотіли з нею заговорити про щось близьке для них двох... але він їй так нічого і не сказав такого, що стосувалось би цієї «креативної» історії і взагалі її почуттів до нього. За деякий час Віка зауважила, що її подруга Іра уникає з нею розмов, та й взагалі її уникає.

Пізніше Віка замкнулась у собі і багато думала про те, як легко можна підпадати під чужий вплив. Вплив людей, які дають тобі поради, але при цьому їм абсолютно байдуже, що з тобою буде, якщо щось піде не так...

Їй було гірко. Присмак гіркоти відчувався навіть у роті, коли Віка дивилась в монітор. Їй здавалось, що осінь уже в комп'ютері... що пріє і перегрівается процесор, що тьмяніє монітор, що клавіатура протестує проти її пальців... що все проти неї!

Віка підійшла до вікна і подивилась на небо. Воно було неприємним. Сірим, захмареним, майже як її настрій. Повертатись до друзів в інтернет не хотілось. Дівчина зіщулилась і помітила, що за вікном відбувається вистава. Сірі ватні коні настрибували один на одного, падали... Їх копита борсались у хмарах, грузнули у глевких западинах неба. Коні тривожно іржали, відскакували і знову кидались у товщу небесної сірості. Чому вони вели цю безглузду боротьбу? За що вони боролись? Віка запитувала себе, але не знала відповіді, хоча десь в глибинах свідомості відчувала, що це саме та відповідь, яка їй зараз потрібна. Вона раділа, що знаходиться за склом і небесні коні не перескочать у її затишну кімнату. Однак на душі в неї не було затишку, там було сіро і кошлато, як і за вікном. «Чому мені так погано... коли усім іншим добре?», – запитувала вона себе... Чи просто у неї була інша осінь?..

*...Ти в сльозах виливала б душу,
А стоїш і про все мовчиш.*

*Що не дій, а немає зрушень,
Напиши хоч поганий вірш...*

Іра ж вирішила відсторонитись. Їй було бридко від того, що хтось лізе в її особисте життя своїми брудними вдавано-щирими порадами. Їй було вкрай неприємно, що історія її почуття ось так впливала на загал і однокласники цинічно перетворили її в шоу, в розвагу для себе. А коли Віка утнула креатив зі стінгазетами, Іра відчула себе другорядною в цій історії і водночас зрадженою з боку подруги. Вона вимкнула комп'ютер і пішла на вулицю.

Їй було погано. Іра сіла на лавку в парку, і я сіла поруч з нею, ми перезирались.

Вона думала про те, як паршиво бути об'єктом чийогось «спортивного інтересу».

І водночас про те, як паршиво, коли всю увагу перебирає на себе твій суперник.

І про те, що ці публічні ігри, які, розпалившись, зачепивши і вивернувши назовні весь твій внутрішній світ, здаються тобі такими вкрай важливими, бо здатні вбити або піднести – насправді неважливі.

Що Макс усе це теж навряд чи приємно. Адже і по ньому пройшлися «добрі» язика.

Що Макс розчарований. Або просто насміхається над виставою.

Що Макс для неї втрачений.

Що є життя поза інтернетом...

Я поклала руку їй на плече, Іра розслабилась і відкинувшись на спинку лавки, запрокинула голову і мовчки дивилась угору.

За гілки майже голих дерев вцепились стрічки кохання і шелестіли, розвиваючись на вітрі. Багато стрічок кохання – яскравих, блискучих, схожих на серпантин, на кольорові стрічки, якими прикрашають святкові букети квітів. Їх вільні, майже розкручені кінці літали в повітрі і сплітались один з одним у прогалинах неба. Такі вільні і такі красиві. Щасливі у своїх вітряних передчуттях... А хтось відчепив свої стрічки і забрав з вулиці додому... позбавивши їх вітряної краси. І тепер у теплих затишних кімнатах їх стрічки кохання більше ніколи не шелестять...

Іра не хотіла більше думати про Макса. Принаймні думками вона буде від нього далеко.

*...Він озирнеться... та не помічатиме,
Як дух свободи зростатиме мачтами,
Як у вітрила напнуться легені
Й ноги лизатимуть хвилі зелені...*

Макса теж штурмували однокласники: «Та вибери ти вже!», «Не соромся!», «Не комплексуй!». Він відбувався дотепними жартами в інеті та в реалі. Його це тишило – така увага до його персони. Йому було приємно. Проте він не був повноправним учасником вистави. Як і всі інші, він зі сторони спостерігав

за розгортанням шоу, проте з більшим інтересом, ніж інші. Він не запитував себе, що відчувають дівчата через те, що з ними це відбувається, йому це не спадало на думку. Вважав чомусь, що це саме те, чого вони хотіли, що ловити хвилини слави їм має подобатись...

Він цілком щиро і доброзичливо посміхався обом дівчатам при зустрічі, не приховуючи багатослівність свого погляду. Віка йому відповідала тим самим і врешті перемигувалась з нею Максу стало нецікаво. Іра йому спочатку не відповідала, а потім почала вдавати, що взагалі не помічає його знаків уваги. Пізніше вона стала мовчазною, відлюдкуватою, її голос більше не звучав в інтернеті. Коли Макс це зауважив, завести з нею розмову йому вже не вдавалось. Йому стало прикро. Він відчув себе винним, хоча усвідомлював, що його вини в тому немає. Втім...

Іра Максіві була симпатичніша. Він з нею зблизився на якомусь нефізичному рівні... перечитав її стіну «Вконтакте», чого раніше не робив, думав про неї. Зрозумів, що на стіні «Вконтакте» вона не писала нічого відвертого про себе. Суцільна маска безглузвих веселощів, теревенів, які закривали її справжню. Одне слово – стіна...

Макс розмірковував про ситуацію, яка склалась з дівчатами. Про полярність і різновекторність. Про силу тиску і силу падіння. Проте не міг навести різкість у своїх думках. Лиш в одну формулу він міг вкласти те, що відбувається. Добуток одного плеча важеля і прикладеної до нього сили дорівнює добутку другого плеча важеля і прикладеної до нього сили. «Дівчата не розуміють», – усміхнувшись, подумав Макс, але з цієї формули випливало, що чим більша відстань між ним та Ірою, тим менше зусиль потрібно Ірі, аби перемогти Віку, яка знаходиться близько і тому мусить докласти неймовірних зусиль, аби перемогти Іру. Це, звичайно, якщо точкою опори в цій схемі є саме Макс, а не хтось інший. Він любив теоретизувати людські стосунки і вкладати їх у вже відкриті наукою формули. Раніше йому здавалось, що в реальності сили і відстані в людських стосунках діють інакше, але зараз він на собі відчував правильність формули, хоча не хотів би це відчувати... Він подумав, що з цього приводу треба провести якщо не наукове дослідження (в Малій академії наук не розуміють його новаторство), то хоча би постібатись над науковістю... зробити статистичну вибірку, обробити результати, узагальнити висновки.

Я відкрила Максіві вікно, щоб у кімнату, наповнену науковими міркуваннями, впустити свіже осіннє повітря і трохи сонця. Коли він встане з дивану, щоб закрити вікно, то побачить на шкільному подвір'ї Віку з новими подругами і кількома парубками зі старших класів, а в парку – Іру, яка сидить на лавці з книжкою і вдає, що не помічає двох хлопців, які намагаються до неї клеїтись. Надворі – осінь: для кого солодка, для кого – звичайна. Це відчуття дуже індивідуальне. А мені пора полишати цю місцевість і йти далі, аби нести людям солодку сприйняття подій і блукати в лабіринтах незакінчених сюжетів.

Червень 2012 р.

Малолітка

Аня вбігла в кімнату сяюча. У волоссі ще залишився запах осені, принесений з надвору: чи то пізніх квітів, чи прибраного в золото на своє останнє свято листя, навіть ні, це був запах вітру, теплого, але ображеного, як у вірші однієї маловідомої поетеси, яку Аня надібрала в нетрях інтернету – «...на осінь в нього є образа, / бо та, чистенько вмила, / учора виданим указом / заборонила літо»*.

Отака сяюча, Аня сіла за стіл у своїй кімнаті, схопила щоденник – звичайний, паперовий, якому можна довіряти, бо не в інтернет-блог же писати чесні й відверті думки, і почала виливати душу:

«Я ніколи ще не була така щаслива! Я познайомилась з одним дуже гарним хлопцем. Його звали Фокс. Точніше, я не знаю, як його звати, це він так мені представився сьогодні в інтернет-кафе. Він красивий і високий. У нього такі теплі карі очі... і терпкий запах цигарок. Здається, я йому подобаюсь. І він мені теж. Це, мабуть, кохання з першого погляду. От і добре. Якраз відшлю Сергія. Хіба ж я винна, що він до мене липне, як тільки я йому підморгну, забуваючи про свою Катрусю? Та я все одно б не стала з ним гуляти. Мені чомусь

стає огидно, коли я про це думаю. Та й не кохаю я Сергія, так, чергове захоплення, і воно ось-ось мине. Тим більше я щойно розійшлась з Олегом і не хочу його засмучувати своїм новим «коханням», тобто Сергієм. А Фокс мені подобається більше, і Олег з ним не знайомий».

«Дитино, що ти верзеш? Олег з Сергієм вже качалися б зі сміху, якби це прочитали, принаймні були б дуже здивовані: Олег тим, що ти з ним порвала, бо це він з тобою порвав, і що він взагалі з тобою зустрічався, бо насправді він тобі лиш пропонував, хоч і проводив тебе деякий час додому, але ж ти йому так і не дала ніякої відповіді; а Сергій – боюсь, він навіть не в курсі, що ти йому підморгуєш... Потурбуйся, щоб цей щоденник ніхто не бачив, бідний Фокс...»

Аня перечитала запис. «Непогано вийшло, цим можна і на блозі похвалитись, хай подружки почитають...» – подумала вона, проте було вже пізно і пальчиками переводити запис в електронний вигляд було ліньки... Так він і залишився в зошиті, а Аня пішла спати, щаслива, скрутившись калачиком і мріючи про майбутнє щастя, ніби сяяла під ковдрою і ще довго-довго не могла заснути.

Зранку мама розбудила в школу.

Аня ходила в школу із задоволенням, майже ніколи не пропускала. Правда, вона рідко готувалась до занять: або перечитувала потрібний параграф підручника перед самим уроком, або сиділа нишечком в надії, що її не викличуть до дошки. Домашні завдання списувала, проте навчалась непогано – була хорошисткою.

У школу ходила більше «за компанію», провести час, поспілкуватися з подружками, так, як ходять, буває, на театральні гуртки чи літературні студії. «Сьогодні відсиділа одну пару в школі і пішла додому, бо втомилась» – запис у її щоденнику, зроблений кілька днів тому. Подруг Аня мала небагато. На перерві розповідала Марині про учорашнього красеня, не забувши сказати про «терпкий запах цигарок», лиш змінила місце знайомства – чи щоб крутіше звучало, чи щоб подруга «не увела» (ще недавно писала у щоденнику – паперовому-особистому – «через Марину я втратила хлопця. Зрозуміло, вона не знає і не дізнається, як важко мені було з ним розлучатись. Хоч усе минуло, але дружніх стосунків нам уже не зберегти. Я ніколи не пробачу їй підлості. Я намагалась не звертати уваги на її постійну брехню. Знаю, що вона мені заздрила, оскільки біля мене завжди багато хлопців, а до неї ніхто не заходить. А хіба можна назвати подругою ту, яка залишила мене з десятками хлопцями наодинці і пішла «спати»? Добре, що з ними я порозумілася, і ми навіть стали непоганими друзями. Ну та й що, що вони перетрахали чимало дівчат, на мене ж їхнє хобі не поширюється...») – Аня познайомилась із Фоксом в інтернет-клубі, куди ходила з іншою подругою Ніною, а Марині сказала, що на дискотеці. «Гадаю, ми станемо гарною парою», – підсумувала, щасливо посміхаючись...

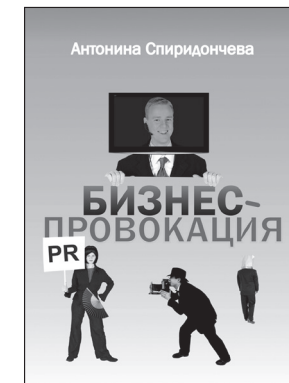
Продовження читайте

- у повній електронній версії в бібліотеці «Касіопея»
- у паперовій версії, яку можна придбати в
- магазині «Книги» м. Київ, вул. Пушкінська, 8-а
- книжкових магазинах «Читай»
- інтернет-магазині «Всі книги»
- або у своєму поштовому відділенні з післяплатою (і з автографом автора), надіславши запит на vesna-poetesa@ukr.net
Вартість складає 27 грн. (включно з поштовими витратами).

Таким же чином доступні інші книжки А.Спіридончової

«Весна-поетеса» — перша книга автора, збірка поезій. Книга відзначена дипломом конкурсу «Книжковий дивосвіт України» XII Київської міжнародної книжкової виставки-ярмарку «Книжковий світ – 2009» у номінації «Дебют молодого автора».

«Бізнес-провокація» — це роман про топ-менеджерів та засновників, про манери управління та прийняття рішень, про бізнес-процеси, а також про піар та журналістику. На перший погляд, все це в романі «не із світу цього» - тому що автор над ними жорстко пожартував, але... Іноді вам буде здаватися, що події відбуваються у вас в офісі, і з героями ви також знайомі.

C72 Спіридончева Антоніна

Малолітка / збірка оповідань – Київ. : «Зелений пес»,
2012. – 208 с.

ISBN 978-966-1515-73-3

«Малолітка» - книжка дівчача. До неї увійшли твори, в центрі яких стоїть молода людина з її внутрішнім світом, прагненням, переживаннями. Людина, яка шукає свій шлях у житті і часто впирається у закриті двері, яка залишається сам на сам зі своїми проблемами і якій доводиться бути сильною. Проблеми соціальні, зіпсовані стосунки з батьками, непорозуміння з подругами, відчуття несправедливості, викривлене бачення благополуччя. Теми здоров'я, кохання, майбутньої професії, творчості.

Літературно-художнє видання

**Антоніна СПІРІДОНЧЕВА
МАЛОЛІТКА**

Відповідальний редактор *Сашко Сівченко*

Обкладинка *Євген Якшин*

Ілюстрації *Марина Дмитренко*

УДК 821.161.2-3

ББК 84(4Укр)6-4